

**Oświadczenie złożone
przez senatora Andrzeja Szewińskiego
na 72. posiedzeniu Senatu
w dniu 17 marca 2011 r.**

Oświadczenie skierowane do ministra finansów Jana Vincenta-Rostowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego zgłosiła się starsza kobieta z II grupą inwalidzką, która poprosiła mnie o interwencję w sprawie nierównego traktowania osób niepełnosprawnych w związku z ulgą rehabilitacyjną w podatku dochodowym od osób fizycznych.

Zgodnie z przekazaną informacją, pani ma II grupę inwalidzką, rodzaje niepełnosprawności: 05-R., 10-N i 07-S – na stałe oraz stwierdzoną niezdolność do pracy. W związku z tym oraz w związku z innymi stwierdzonymi chorobami, podejmuje systematyczne leczenie wraz z wizytami kontrolnymi i badaniami lekarskimi. Problem polega na braku możliwości odpisu od podatku kosztów przejazdu na wspomniane wizyty kontrolne i badania lekarskie. W przypadku osób niepełnosprawnych posiadających samochód lub będących współwłaścicielami problem nie istnieje, ponieważ osoby te mają z góry wyznaczony limit odliczenia w wysokości 2.280 zł. Pani, która się do mnie zgłosiła, nie posiada pojazdu, a korzystając z komunikacji publicznej (PKS, PKP) ponosi koszty związane z dojazdem na wizyty kontrolne i badania lekarskie w kwocie 200–300 zł rocznie. Osoby niepełnosprawne posiadające samochód, bez względu na cel wizyt, mają zapewniony limit, a osoby niepełnosprawne korzystające z komunikacji publicznej nie mogą dokonać odliczeń od podatku na wskazane cele, nawet jeśli mają na potwierdzenie bilety komunikacji publicznej oraz potwierdzenia wizyt lekarskich.

Analiza sprawy pokazuje, że może byłoby wskazane poszerzenie katalogu odliczeń zawartych w art. 26 ust. 7a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o rozwiązanie występującego, w mojej cenie, problemu nierównego traktowania osób niepełnosprawnych.

Z poważaniem
Andrzej Szewiński